

ΚΑΝΑ: Η προσευχή ως μεσιτεία (Ηλίας Λιαμής, δρ. Θεολογίας, Καθηγητής Μουσικής, Πρόεδρος της Συνοδικής Υποεπιτροπής Καλλιτεχνικών Εκδηλώσεων της Εκκλησίας της Ελλάδος)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Από το πρώτο κιόλας θαύμα του Χριστού, ο ρόλος της Θεοτόκου αναδεικνύεται με τρόπο σαφή και αναντίρρητο. Κάποιες λεπτομέρειες στο γεγονός της Κανά μαρτυρούν τον διαρκή ρόλο της στη πορεία της ανθρωπότητας. Μέσα σε ένα γλέντι με πολλούς προσκεκλημένους, φασαρία και διάχυτη ευφροσύνη, η ματιά της Παναγίας μας εντοπίζει την έλλειψη. Πολλοί από τους παριστάμενους ούτε που θα είχαν καταλάβει πως το κρασί τελείωσε. Εκείνη όμως το γνωρίζει. Και το γνωρίζει, όπως όλοι οι άνθρωποι αγάπης έχουν τον νου τους. Ενδιαφέρονται, προστατευόταν, αγωνιούν και ενεργούν. Στην Κανά δρα ως φύλακας άγγελος, του οποίου η αγάπη θέλει να προλάβει. Την ώρα που όλοι απολαμβάνουν, εκείνη σκεπάζει. Την ώρα που όλοι γιορτάζουν, εκείνη προστρέχει.

Η προστατευτικότητα αυτή οδηγεί σε δράση. Τι δράση όμως; «Οἶνον οὐκ ἔχουσι» (Ιω. 2,3), λέει διακριτικά στον Υἱό της. Πώς να ελέγχθη αυτή η ρήση; Με ευγένεια, με αγωνία, με παρρησία μητρική, με παράκληση επίλυσης; Όπως και αν ελέγχθη, το γεγονός είναι ένα: Η Παναγία αναλαμβάνει να μεταφέρει στον Χριστό την ανάγκη επίλυσης μιας δυσκολίας. Δεν γνωρίζει ο Κύριος πάντοτε τα πάντα; Οπωσδήποτε ναι. Να όμως που συμβολικά και προτυπωτικά αναλαμβάνει εκείνη να προεκτείνει το γεγονός του Ευαγγελισμού. Τι συνέβη τότε; Όλη η ανθρωπότητα ανταποκρίνεται με εκείνο το «γένοιτο» στην θεία φιλανθρωπία. Και τώρα -και πάντα-, εκείνη είναι που εκφράζει τον πόθο του ανθρώπου να καταθέσει στην χάρη του Θεού την κάθε είδους δυσκολία, που οι φτωχοί άνθρωποι υπολογισμοί δεν κατάφεραν να αποτρέψουν. Με εκείνο το «οἶνον οὐκ ἔχουσι», η Παναγία συμπυκνώνει την πανανθρώπινη ικεσία και την πιο βαθιά πανανθρώπινη προσευχή για επέμβαση του Θεού, προκειμένου να αναπληρωθούν τα ελλείποντα.

Ο ρόλος της όμως δεν σταματά εδώ. Αμέσως μετά, ο Θεός φαίνεται να την επιπλήττει. Σχεδόν την απαρνείται: «Τι εμοί και σοι γύναι;» (Ιω. 2,4), της λέει. Και εδώ ενδιαφέρον θα είχε να αναρωτηθεί κανείς το πώς ελέχθη αυτή η φράση. Σε τι ύφος, σε τι τόνο; Πρόκειται αλήθεια περί επιπλήξεως; Ή μήπως για πρόσκληση συνειδητοποιήσεως μιας σχέσης; Αλήθεια, κάθε φορά που προσευχόμαστε, τι απαντάμε στο ερώτημα αυτό; Τι είναι για μας ο Θεός στον οποίον απευθυνόμαστε; Μια περιστασιακή πηγή άντλησης εξυπηρετήσεων ή το κεντρικό πρόσωπο στη ζωή μας;

Η Παναγία Μητέρα Του στο ερώτημα αυτό δεν έχει καμία αμφιβολία. Γι' αυτό και με αυτοπεποίθηση και βεβαιότητα απευθύνεται στους οικοδεσπότες και τους προτρέπει: «ό,τι αν λέγη υμίν, ποιήσατε» (Ιω. 2,5). Εμμέσως όμως απευθύνεται και προς εμάς και μας καλεί σε μια ετοιμότητα αποδοχής του θείου θελήματος. Και μάλιστα, όχι απλής αποδοχής, αλλά έμπρακτης και συνεπούς εφαρμογής. Αμφίδρομος λοιπόν εμφανίζεται ο ρόλος της Παναγίας: Από τη μια δέεται εκ μέρους των ανθρώπων, επιδιώκοντας ουσιαστικά να καταβιβάσει τους οίκτιρμούς του Θεού προς την γη, από την άλλη προτρέπει τους ανθρώπους να ακολουθήσουν το παράδειγμα της, δηλαδή να ταυτίσουν το θέλημα τους με το θέλημα του Θεού, επιδιώκοντας να αναβιβάσει τον άνθρωπο στον ουρανό. Αυτό που εκείνη πραγματοποίησε στον Ευαγγελισμό, καλεί τώρα όλους εμάς να το ακολουθήσουμε. Αυτή η πρώτη προσευχή στην Κανά, με την Παναγία ουσιαστικά σε ρόλο Αρχιερέως, αποτελεί γεγονός, το οποίον διαιωνίζεται, κάθε φορά που η Εκκλησία στρέφει το βλέμμα της ικετευτικά προς τον Ουρανό.

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](#)